

Hotel Společenský dům - Moskva - ohrožená stavba ?

Hotel byl postaven firmou Baťa přesně ve stylu Baťových továrních budov. Nejprve byl pro urychlení prací na základě konceptu architekta Lorence postaven jedenáctipodlažní skelet, i když projekční práce ještě nebyly ukončeny. Rozhodování o vnitřní dispozici pak proběhlo dle prototypů pokojů stavěných v měřítku 1 : 1 do již hotové jedenáctipodlažní kostry. V takto dokončené stavební podobě přetrval Hotel až do konce osmdesátých let. Variabilnost dispozičních řešení umožněná díky skeletu se osvědčila při veškerých změnách interieru, které zde dodnes proběhly. Jediným stavebním zásahem do původní koncepce je dostavba požárních schodišť na východní a západní straně původní hmoty. Schodišťové sekce jsou koncipovány vzhledem ke konstrukčním a výrazovým prvkům zlínské Baťovy architektury třicátých let velmi citlivě a přiměřeně. Hotel jimi získal potřebné optické odlehčení a zároveň tímto doplňkem velmi výrazně zvýšil svůj dispoziční standard. Autoři této výrazné dostavby (architekt B. Stříž, statik inženýr Kozel, Barumprojekt Gottwaldov - 1988) získali pro svůj projekt souhlas tehdy ještě žijícího autora stavby architekta Karfika. Změny odehrávající se uvnitř skeletu základní hmoty na úrovni interierových popř. dispozičních úprav jsou z hlediska možného ohrožení stavby nepodstatné. Vodítkem buď zde již výše uvedený průběh vlastní realizace. Stavba je už v konceptu navržena tak, aby dokázala pojmout do své základní kostry (nosný skelet, volná podlahová plocha, vertikální komunikace, plášť) jakýkoliv interier vměstnatelný do daných omezení. Toto je základním požadavkem kladeným na tovární budovy pro něž byl použitý skeletový systém vyvinut. Potřeby dnešních provozovatelů stavby jsou proto realizovány dnes dostupnými - možná esteticky a stylově nevhodnými - prostředky. Přijdou-li však majitelé na to, že architektura se místo prostředku, který jim vydělá peníze, má stát muzeem konzervujícím jednu stavební epochu, určitě znovu zbudují kopii interierového vybavení ze začátku třicátých let. Přestavění dnešních interierů a vnitřních změn by vzhledem k jejich kulisovosti nemělo představovat žádný výraznější problém. Je však potřeba obdivovat předvídavost autorů původní koncepce, která splňuje provozní požadavky ještě po šedesáti letech po svém vzniku a předpokládané vyčerpání nabízených provozních možností je v nedohlednu.

Psáno pro časopis Architekt,
listopad 1999